

Maragall, de nou

En el batec del temps. Vint invitacions a la lectura de Joan Maragall
Institució de les Lletres Catalanes-
Associació de la Família Joan
Maragall i Clara Noble,
Barcelona, 2012
472 pàgs.

Dins la col·lecció que aplega les darreres celebracions que ha impulsat la Institució de les Lletres Catalanes apareix el volum *En el batec del temps. Vint invitacions a la lectura de Joan Maragall* com a fruit de l'Any Maragall 2010-2011, que commemorava, respectivament, el cent cinquantè aniversari del naixement del poeta i el centenari de la seva mort. El gruix d'aquesta antologia d'estudis aplega les onze conferències dictades dins del cicle *Llegir Maragall*, que va organitzar la institució que n'impulsa la publicació conjuntament amb l'associació de la família del poeta, a les quals s'ha tingut l'encert d'afegir gran part de ponències i xerrades que van ocupar-se de l'obra i el pensament de l'autor barceloní dins de les celebracions d'aquest any.

Com en les altres ocasions, el volum defuig una polifonia estrictament acadèmica, i les veus que ressonen al llarg de les gairebé cinc-cents pàgines apleguen tessitures completament diferents —de professors, escriptors, periodistes, experts en l'autor, crítics o intel·lectuals— amb l'objectiu de poder interpretar la riquesa i la diversitat de la producció i l'ideari maragallians, sense centrar-se només en l'àmbit poètic. Els apartats dins dels quals són aplegats aquests articles —d'una extensió que varia entre les deu i les cinquanta pàgines— són sis: «L'home, el poeta i la ciutat», «La veu pública», «La dimensió espiritual», «Poètica i pensament estètic», «Poesia popular i paisatge» i «*El comte Arnau*».

La bibliografia canònica, el retrat personal, l'exemplificació de l'ideari modernista, la confrontació amb altres es-

tètiques —anteriori o posteriori— i la interpretació atenta de poemes que centraven els estudis clàssics han deixat pas, en aquest llibre, a unes perspectives més sociològiques, comparatistes i intertextuals, que poden dividir-se en dos grups segons si s'interessaven per la creació poètica o per l'home i la seva vessant social i periodística.

Quant a la producció literària, s'aborda la importància vital i lírica del paisatge pirinenc (P. Maragall), els múltiples trets populars de la seva poesia (T. Passola), la relació de l'oda maragalliana amb la de Nogueras Oller i Pere Quart (G. Casals), l'ascendència de l'obra i l'ideari sobre Francesc Pujols (E. Casasses), la incidència del *Faust* de Goethe sobre *El comte Arnau* (S. Škrabec i C. Malik), i el vincle amb realitzacions anteriors d'aquest mite i la nova versió (M. Casacuberta). Menció a part mereixen les conferències que tracten d'il·luminar zones menys conegudes de la producció maragalliana com l'estètica musical (J. Radigales), la vigència de la seva traducció de les *Vidas de santos* (V. Obiols), la disfressa artística que realitza l'autor a través dels seus personatges teatrals o lírics (F. Ardolino), o l'actualitat i significació de la seva poesia traduïda a l'anglès (R. Puppo).

La perspectiva personal i cívica de l'escriptor també té un lloc destacat al volum, des de la vessant biogràfica (J. M. Jaumà) a la descripció d'intel·lectual del seu temps (J. Llovet), sense oblidar els estudis més històrics que ressalten el seu engatjament i la faceta d'articulista (P. Gabancho, M. Pairoli i J. M. Casasús), o el paper de vertebrador d'un pensament ibèric, identitari o federal (A. Sotelo Vázquez i T. Sala). Si al pròleg Oriol Izquierdo ja havia destacat la vigència de l'obra de Maragall i havia ofert un relat personal de la seva importància col·lectiva, no serà estrany que *En el batec del temps* es completi amb una lectura profunda de la concepció de la paraula viva (L. Solà) i es conclouï amb unes paraules de Francesc Parcerisas que resumeixen l'esperit d'aquestes conferències i que presenten Maragall com el «far intel·lectual del seu temps» que il·lumina, de nou, «la llengua, la poesia i la consciència social».

Jordi Julià

Gaire és mateix, q tradició. I ri. Cal qu sòlids, qu han de di No escriu bres com saris i no No. Que i que cor nostra rec altra cose d'estar be com pots, en un sen Perquè però un cosa. Un que resse mitjans és que com és un nyc més que blica del Cal escri Com gair Vet aqu truit amb a materi interior. U litat. Diu quan, de hagi o n de Gaire romàniq aquests e satge cor peu. La l mirada c na i refà, i possibil Gaire passió. I treballat,